

NIEUWSBRIEF

In dit nummer

Een aangrijpend verhaal 1

Column Jaap Klinkers 2

In memoriam
Jan de Vries

Nieuwe coördinator 3

Vrijwilliger in een
bijzondere rol

Gedicht Vlinders

Kapster in het hospice 4

Wandelen voor het
hospice op 22 mei j.l.

Wist u dat ...

Ja, ik word vriend

Een aangrijpend verhaal

Afgelopen zomer kwam een gast uit het westen van ons land naar hospice Eesinge. Longtumor, sterk verslechterde gezondheid na bestralingen in het VUmc, het zag er niet best uit. Zijn vrouw en hond kwamen mee en verbleven in een vakantiewoning in de buurt van Meppel. En we kregen van heel nabij mee wat dit echtpaar allemaal overkwam in de twee maanden dat de man in ons hospice verbleef.

Vader overlijdt

Na enkele dagen kreeg zijn vrouw bericht dat het slecht ging met haar moeder. Ze moest spoorslags terug naar de Randstad om de ziekenhuisopname van moeder te regelen en was blij dat haar man in goede handen was in ons hospice. Ze ging wat dat betreft met een gerust hart terug. Toen de situatie met haar moeder onder controle was, kwam ze weer naar Meppel. Ze was amper weer hier toen het bericht kwam dat haar vader overleden was! Spoorslags terug om moeder op te vangen en om de crematie te regelen. Het ging allemaal niet geweldig met haar man, maar... hij was in goede handen en voelde zich op zijn gemak in Eesinge. Toen alles thuis achter de rug was, kwam ze weer deze kant op en nam haar moeder mee. Die had zo veel meegemaakt in korte tijd en moest daar van bijkomen.

Het ging niet goed met moeder

De gezondheid van moeder ging heel snel achteruit. Verzorging in de vakantiewoning ging niet meer en ze werd opgenomen in het hospice en van daaruit moest ze al snel naar het ziekenhuis. Vier weken na haar vader overleed ook haar moeder. Hoeveel ellende kan een mens in korte tijd overkomen. Ze was radeloos en overstuur want weer moest er van alles geregeld worden. Ze ondervond gelukkig heel veel aandacht en

steun van de verpleging en de vrijwilligers in het hospice. Men hielp haar op alle mogelijke manieren onder andere met het regelen van de crematie van moeder in Meppel. Ze kreeg ook veel hulp van haar steun en toeverlaat, huisarts Wiebe Bosma.

Wensambulance

De organisatie 'wensambulance' zorgde ervoor dat haar man aanwezig kon zijn bij de crematie van moeder. Het ging inmiddels iets beter met hem en wel zodanig dat hij bij de crematieplechtigheid zelfs een toespraakje kon houden. Na de crematie ondervond ze weer heel veel begrip en steun van alle hospicemedewerkers. Balsem voor de ziel, zoals ze dit omschreef.

Eindelijk positief nieuws

Het ging beter met haar man. Dusdanig beter, dat hij weer achter een rollator kon lopen. Dokter Bosma regelde dat er een CT scan van zijn longen werd gemaakt in het Isala Diaconessenhuis. En wat bleek? De longtumor was een stuk kleiner geworden! Dankzij de bestralingen in het VUmc. En het ging zo goed dat ze weer naar huis konden. Men nam afscheid van hospice Eesinge en zijn nog tien dagen in het vakantiehuisje gebleven. Zo waren ze in de buurt voor het geval dat het niet goed zou gaan én ze hadden ook nog een beetje vakantie. Man en vrouw zijn weer terug naar de Randstad naar hun eigen huis. De therapie in het VUmc wordt hervat en gehoopt wordt op een verder herstel en een zich stabiliserende gezondheid.

Ze zijn hospice Eesinge met alle vrijwilligers en professionals én dokter Bosma ontzettend dankbaar voor alle steun, hulp en de uitstekende verzorging. Hulde voor dit geweldige hospice in Drenthe schreven ze in hun dankbetuiging.

Hospice Eesinge Meppel

Hoogeveenseweg 27, 7943 KA Meppel

T 0522 475101 | E info@hospicemeppel.nl

W www.hospicemeppel.nl

IBAN NL 13 RABO 0134 9721 20

Column

Jaap Klinkers

Afgelopen zomer was ik zes Donderdag Meppeldagen 'Torenwachter'. Belangstellenden konden de Meppeler toren beklimmen en werden dan door mij desgewenst voorzien van informatie. Wat je allemaal kon zien, hoe ver weg dat was, hoe hoog de toren is. Maar af en toe ben je de enige boven, zeker bij minder mooi weer. Dan sta je wat over de rand te kijken naar de Meppeler binnenstad. Naar De Swaenenborg, de Grote Oever met het stadskantoor, ABNAMRO bank, de nieuwbouw op de locatie van de RK kerk. En dan bedenk je, hoe anders het hier was in vroeger tijden. Met de nog niet gedempte Grote Oever. Met nauwe straatjes en kleine, veelal bedompte huisjes die vaak grote gezinnen huisvestten. Door de slechte woonomstandigheden en het leven bovenop een open riool kwamen veel, vaak dodelijke, ziekten voor zoals tyfus en cholera. Epidemieën als de Spaanse griep zorgden eveneens voor veel slachtoffers. Regelmatig stierven vrouwen in het kraambed. De dood was veel en nadrukkelijk aanwezig in de oude volksbuurt onder de Meppeler toren. De dokters hadden weinig mogelijkheden en een ziekenhuis was er nog niet. Men genas of ging dood. Sterven deed je thuis in een bedstee van een van de schamele huisjes. Natuurlijk werd je zo goed mogelijk verzorgd. Familie en burens hielpen mee het leed te dragen en probeerden te doen wat men kon. Maar alles speelde zich af in een één kamer-woninkje waar het dagelijkse leven ook gewoon door ging. Niks privacy of rust.

En dan denk je aan ons hospice. Hoe het nu gaat wanneer iemands einde nadert en thuis blijven geen optie meer is. Rust, privacy en een liefdevolle verzorging in Hospice Eesinge.

Je hoort nog wel eens opmerkingen in de trant van: vroeger was het allemaal veel beter. Ja ja, denk je dan, dat zal wel, maar dat geldt lang niet voor alles.

Wat zijn we blij met ons hospice!

In memoriam Jan de Vries

Het leek zo'n mooie dag te worden, zondag 22 mei jl., de dag van de jaarlijkse wandeltocht in het Reestdal rondom het hospice. Goed wandelweer, leuke groep deelnemers en een nieuwe 'stop' onderweg. De familie De Vries aan het begin van de toegangsweg naar het hospice had spontaan aangeboden om als pleisterplaats onderweg te fungeren. Hier ging de organisatie graag op in. De koffiestop bij het hospice zelf gaf de voorgaande jaren enige overlast met veel praten en lachende mensen terwijl er enkele ernstig zieke gasten in Eesinge verbleven.

En Jan de Vries had een leuke practical joke bedacht vlakbij zijn huis. Een bankje met daarop een 'achtergebleven' handtas die de nieuwsgierigheid van de argeloze voorbijganger moest wekken. Jan zou zich verbergen in een kuil onder de bank en wanneer iemand de tas eens wat nader wilde bekijken, stak hij zijn hand door de (bodemloze) tas. Hij had grote voorpret bij de te verwachten reacties van de wandelaars.

Maar hoe anders liep het af.

Jan moest nog even wat spullen uit zijn schuur halen en bleef weg. Geesje, zijn vrouw, vond hem buiten bewustzijn op de vloer. Onmiddellijke reactie met reanimatie en de snelle aanwezigheid van de

ambulanceploeg mocht niet baten. Na even bij kennis te zijn geweest overleed Jan de Vries diezelfde middag in het Meppeler ziekenhuis. Wat een schok voor iedereen. Voor Geesje en haar kinderen met partners en kleinkinderen. Voor medewerkers en vrijwilligers van het hospice. En voor heel veel anderen in Meppel en omgeving. Dat Jan erg geliefd was bleek wel uit het enorme aantal bezoekers van de uitvaartdienst.

Voor Geesje en haar familie is het verlies uiteraard het grootst. Maar ook hospice Eesinge gaat Jan enorm missen. Hij had zijn twijfels bij de start van het project. Allemaal extra verkeer vlak bij zijn erf. En Jan hield al helemaal niet van droevige toestanden waar hij dacht mee geconfronteerd te worden. Niks voor hem dacht hij. Maar hij hield het goed in de gaten, maakte eens een praatje met deze en gene en waagde zich ook eens op het erf van de verbouwde boerderij. Binnen kijken vond hij niks. Daar begon hij niet aan. Al die ellende dacht Jan. Maar als er eens een klusje gedaan moest worden, dan mochten ze hem altijd vragen. Dus Jan werd van scepticus een zeer gewaardeerde vrijwilliger op het gebied van de dingen waar hij goed in was: klusjes, reparaties enz. En hij hield alles rondom het hospice goed in de gaten. Plaatste het grappige 'pontbaasje' voor aan de weg, hield de pont over de Reest in de gaten wanneer er een groepje jongeren het vaartuigje dreigde te vandaliseren. Jan was bijzonder betrokken en dacht mee.

En dat is dan zomaar opeens afgelopen. Onvoorstelbaar maar het gebeurt.

Bestuur en medewerkers van Hospice Eesinge herdenken Jan de Vries als een enthousiaste aimabele man voor wie niets teveel was en die altijd voor ons klaar stond. We wensen Geesje en de verdere familie sterkte met het verwerken van het verlies. Jan, je was een kanjer.

Nieuwe coördinator

Annet Achterhof is, als opvolgster van Ricarda de Jong Posthumus, de nieuwe collega-coördinator van Annette van der Laan. Ze is 51 jaar en werkt inmiddels al weer een aantal maanden in hospice Eesinge. Annet woont in Meppel en heeft twee uitwonende studerende zonen. In haar vrije tijd onderneemt ze graag dingen met vrienden, ze houdt van reizen en sporten en thuis ligt ze graag op de bank met een boek.

Veel ervaring

Tijdens haar opleiding en bij haar werkzaamheden tot nu toe heeft ze veel ervaring opgedaan op het gebied van coördinatie,

begeleiding en zorg. Dit komt haar uitstekend van pas bij haar werk als coördinator in ons hospice. Het kunnen combineren van die vaardigheden op deze werkplek maakt het voor haar dé ideale baan. Door het op elkaar afstemmen van zorgvraag en zorgverlening binnen thuissituaties voor de VTZD (Stichting Vrijwilligers Terminale Thuiszorg Drenthe), heeft zij de verscheidenheid van cliënten en omstandigheden in de terminale levensfase goed leren kennen. Het geeft haar veel voldoening om de zaken voor de gasten in het hospice dusdanig te regelen dat alles zo dicht mogelijk aansluit bij hun wensen en behoeften.

Annet voelt zich zeer welkom in Eesinge en heeft er een fijne start gehad ondanks haar beenblessure in het begin. Ze is blij met haar nieuwe baan en kijkt uit naar de komende periode en naar de verdere samenwerking met collega Annette en alle andere medewerkers van hospice Eesinge.

Vrijwilliger in een bijzondere rol

Heleen Tsirakos is een van de vrijwilligers van het eerste uur. Toen ruim vijf jaar geleden de eerste informatiebijeenkomst werd gehouden in het Diaconessenhuis was zij erbij. Met 120 belangstellenden luisterde ze naar de

plannen om Hospice Eesinge te starten en ze meldde zich meteen aan als vrijwilliger. Zinvol en dankbaar werk vindt Heleen en ze doet het graag. Dat mensen in de laatste fase van hun leven de mogelijkheid hebben om die op een locatie als in ons hospice door te brengen, heeft haar vanaf het begin erg aangesproken.

Je eigen moeder

Enige tijd terug ging het slechter met de conditie van haar moeder. Die had al een broze gezondheid met o.a. suikerziekte, en behoefde steeds meer zorg. Heleens vader, een man van 85, verzorgde zijn vrouw zo veel mogelijk zelf met behulp van thuiszorg maar dit viel hem steeds zwaarder. Op enig moment werd besloten om moeder op te laten nemen in het hospice voor 'kortdurende zorg' om vader een tijdje te ontlasten. Dat was voor Heleen een bijzondere situatie waar ze even aan moest wennen. Een gast in het hospice waar je voor moet zorgen en die gast is dan je moeder.

Stapje terug

De eerste dagen probeerde Heleen haar diensten zo te regelen dat ze zoveel mogelijk bij moeder kon zijn. Dat bleek lastig, zowel praktisch als emotioneel. Ze liet zich van het rooster halen en werd van vrijwilliger gewoon 'de dochter van' die als betrokken familielid

haar moeder terzijde stond en persoonlijke zorg verleende. Haar rol werd nu een geheel andere. Als vrijwilliger had ze eigenlijk altijd een goede band met de gasten, maar deze situatie was daar niet mee te vergelijken. Het ging niet goed met moeder. Haar toch al zwakke gezondheid werd steeds slechter en respijtzorg werd al snel terminale zorg. Heleen en haar vader zaten heel vaak, ook 's nachts, aan het bed van moeder en zagen haar langzaam wegglijden. De laatste dagen was ook Heleens gezin (man, 3 jongens en een meisje) continu aanwezig. Allen probeerden het moeder (oma) zo aangenaam mogelijk te maken onder andere met haar favoriete muziek van André Rieu. Uiteindelijk is ze een week na aankomst in het hospice overleden en het was goed zo. Er was geen perspectief meer.

Terugkijkend

Heleen kijkt met een goed gevoel terug op de week dat haar moeder in het hospice was. Zij en haar vader ondervonden veel steun van collega-vrijwilligers en van de zorgprofessionals en dat gaf hen troost. Na het overlijden heeft ze een paar weken niet gewerkt. Daarna is ze voorzichtig weer begonnen om te zien hoe het zou gaan. Ze ging eerst kijken in kamer 4, de kamer van haar moeder. Die was op dat moment leeg. Dat was een emotioneel moment. En nu heeft ze nog steeds een speciaal gevoel bij die kamer en dat blijft.

Het werk is niet zwaarder geworden nadien. Heleen heeft alles goed verwerkt. Wel is ze een hele speciale ervaring rijker. Die helpt haar in het zijn van een goede gesprekspartner van familieleden van gasten. Deze vinden het vaak prettig om te kunnen praten met iemand die alles al een keer

meegemaakt heeft in de eigen, heel naaste familieomgeving. Dit geeft verdieping van haar rol als gastvrouw in het hospice en maakt dat ze nog meer voldoening heeft van haar vrijwilligerswerk hier.

Vlinders

Vandaag heb ik haar
Drie kussen gegeven
en streefde haar

Kijkt mij liefdevol aan-

De tijd is nabij
De reis vangt aan

Met moeite laat ik haar gaan

Zonder bagage
Pijn of verdriet

Zij heeft haar vleugels al aan
Moeiteloos laat zij zich gaan-

Drie kussen geef ik haar
en streef haar

Kapster in het hospice

Het is fijn dat ik in het hospice mijn steentje bij kan dragen via het uitoefenen van mijn eigen vak.

Ik heet Lizette en mijn werk is kapster. Ik merk dat gasten in het hospice het waar-

deren dat ik er ben om hun haar te knippen en te verzorgen. Heel vaak hoor ik dat het al zo lang geleden is dat ze naar de kapper zijn geweest. Dat snap ik heel goed. De worsteling met gezondheidsproblemen kost heel veel tijd en energie en dan schieten dit soort zaken er bij in.

Heel 'gewoon' en ook een uitdaging

Soms krijg ik de vraag of ik het niet eng vind om in het hospice mijn werk te doen. "Nee, natuurlijk niet", is het antwoord. Hospice-gasten zijn mensen zoals jij en ik, die om gezondheidsredenen hier zijn terechtgekomen. De mensen die ik knip vinden het hospice een fijne plek. Ze zijn er graag en genieten van de landelijke omgeving. Echt diepgaande gesprekken heb ik niet. Meestal de 'gewone' kapperspraat. Over de vroegere

woonplaats, het werk wat men gedaan heeft, kinderen en kleinkinderen.

Ook gebeurt het wel dat de gasten in bed geknipt worden omdat zitten te vermoeiend is. Het is voor mij dan een uitdaging om toch goed werk te leveren.

Het is me een keer gebeurd dat er een gast gevallen is. Dat vond ik erg vervelend, vooral omdat ik het niet kon voorkomen. Daarom zijn nu goede afspraken gemaakt indien er een risico is dat dit mogelijk kan gebeuren.

Iets betekenen voor een ander

Aan de mensen die in het hospice werken, vrijwilligers en professionals, merk je dat ze het fijn vinden om iets voor een ander te betekenen en dat geldt ook voor mij.

Het hospice is voor mij een prettige werkplek waar ik met plezier naartoe ga.

Wist u dat ...

- er **nieuwe matrassen** in gebruik zijn genomen, die wat betreft ligcomfort aangepast kunnen worden aan de behoefte van de gast?
- deze matrassen bovendien veel **makkelijker werken** voor de verzorging?
- het **aantal opnames** in het hospice dit jaar in augustus het totale aantal van 2015 al had overschreden?
- een van de gasten na haar overlijden naar het Afscheidshuis werd begeleid door een **motorescorte**?
- top-bodybuilder **Henri Batterink**, overleden in hospice Eesinge, voor zijn dood zijn levensverhaal heeft verteld in de plaatselijke pers?
- **stichting Ambulancewens** er twee maal voor heeft gezorgd dat een gast van het hospice een uitvaart van een familielid bij kon wonen?
- onze jaarlijkse **herdenkingsdienst** wordt gehouden op **zaterdagmiddag 19 november om 14.30 uur**. Locatie: Het Erf, Atalanta 2, Meppel?

Colofon

Redactie: info@hospicemeppel.nl

Wilt u de nieuwsbrief niet meer ontvangen, laat dit de redactie dan weten.

Wandelen voor het hospice op zondag 22 mei 2016

In tegenstelling tot vorige jaren toen de wandeltocht op Hemelvaartsdag werd gehouden, had het bestuur van "de Vrienden van het Hospice" deze keer besloten om de tocht op zondag 22 mei te plannen. Dit, omdat dit jaar Hemelvaartsdag en Bevrijdingsdag samen vielen en er die dag heel veel andere evenementen werden georganiseerd.

Een nieuw onderdeel van de tocht was een prijsvraag voor kinderen. Die bestond uit een aantal vragen die aan de hand van foto's moesten worden beantwoord. We hielden de weersvoorspelling goed in de gaten en die belofde niet veel goeds. Er werd voor zondag 22 mei de hele dag regen voorspeld. Gelukkig viel dat erg mee. Een stevige bui en daar bleef het bij. We mochten ongeveer 60 deelnemers begroeten en daar waren we gezien de sombere voorspellingen best blij mee. De Rabobank sponsorde net als andere jaren weer met een aardigheidje voor iedere deelnemer.

Er was ook een kleine aanpassing in de route gemaakt. In plaats van bij het hospice was de koffiepauze nu bij het huis van de familie De Vries aan de Hoogeveenseweg. Daar konden men koffie, thee of limonade krijgen en deze catering werd ook nu weer geheel belangeloos verzorgd door Jaap en Petra de Boer van Herberg 't Plein. Hulde aan Jaap en Petra! De totale opbrengst van de dag was € 750,- bij elkaar gebracht door deelnemers en sponsors.

Triest einde

Helaas kreeg de dag een bijzonder triest einde. Jan de Vries werd onwel en raakte buiten bewustzijn. Hij werd na reanimatie met spoed naar het ziekenhuis gebracht waar hij dezelfde middag overleed. Wat een enorme domper. De gebeurtenis zorgde voor een hele donkere schaduw over deze dag. Volgend jaar is er weer een wandeltocht en we zullen de herinnering aan deze dag en vooral aan Jan de Vries met ons meedragen.

Ja, ik word Vriend!

U kunt het werk van Hospice Eesinge ondersteunen door vriend te worden van het hospice of u kunt eenmalig een gift overmaken naar bankrekeningnummer NL82RABO 0126 347 093 o.v.v. "Eenmalige donatie".

U kunt zich aanmelden als vriend bij de secretaris van de vrienden:

Liesbeth Hagedoorn.

Mail: vrienden@hospiceeesingemeppel.nl

Tel. 06 37 64 71 18

De Stichting Vrienden Hospice Eesinge en Stichting Hospice Eesinge zijn door de Belastingdienst aangemerkt als een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI). Dit betekent dat u een gift aan deze stichtingen kunt aftrekken van de belasting.

